

Πάνος Παπανικολάου*

«Ούτε σε ξερονήσια ούτε σε φυλακές, ποτέ τους δεν λυγίσαν οι κομμουνιστές» φώναζαν οι σύνεδροι στο πρόσφατο συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ.

Το ίδιο φώναζαν και στην Καισαριανή, την ίδια ακριβώς στιγμή που έστελναν τα ΜΑΤ να πεκάσουν με χημικά αριστερούς διαδηλωτές έξω από το Σκοπευτήριο.

Το ίδιο φώναζε και το μπλοκ του ΣΥΡΙΖΑ που εισήλθε λαθραία στο τέλος της πορείας του Πολυτεχνείου στην Αθήνα όταν αντιμετώπιζε τις αυθόρμητες εκδηλώσεις λατρείας από τους παρευρισκόμενους έξω από την Αμερικανική πρεσβεία διαδηλωτές.

«Είστε αριστεροί και κομμουνιστές» κραυγάζει προς τον ΣΥΡΙΖΑ η ΝΔ. «Ναι, είμαστε», απαντά ο ΣΥΡΙΖΑ. «Έτσι καταντούν οι αριστεροί που δεν είναι γνήσιοι κομμουνιστές», λένε για τον ΣΥΡΙΖΑ κάποιοι άλλοι. «Να κάνουμε μέτωπο με τον ΣΥΡΙΖΑ στο αντιφασιστικό που αφορά συνολικά την αριστερά κυβερνώσα και μη», ισχυρίζονται ορισμένοι, κλπ, κλπ.

Όλα τα παραπάνω δεν είναι καθόλου δευτερεύοντα. Η αντιδιαλεκτική και ανιστόρητη διαστρέβλωση εννοιών που προβάλλεται από την αστική πολιτική ΔΕΝ είναι μόνο θεωρητικό ζήτημα. Είναι κρίσιμο θέμα τρέχουσας πολιτικής σύγκρουσης. Π.χ. η δεξιά και η ακροδεξιά επιθετικά προσπαθούν να ταυτίσουν τον ΣΥΡΙΖΑ με την αριστερά και τον κομμουνισμό για να απαξιώσουν την αριστερά και τον κομμουνισμό στα μάτια της εργατικής τάξης και του λαού. Και το δηλώνουν αυτό φανερά και απροκάλυπτα.

Ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει αριστερά και κομμουνιστικά παράσημα την ίδια στιγμή που εφαρμόζει την πιο χυδαία, ανάλγητη, δεξιά αντιλαϊκή νεοφιλελεύθερη κυβερνητική πολιτική υπέρ του μαύρου μετώπου κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ. Γι αυτό είναι αναγκαίο η εργατική πολιτική να

αποκαταστήσει σημαντικές έννοιες, να τις «στήσει με τα πόδια κάτω και το κεφάλι επάνω», να αποκαλύψει τις σκόπιμες διαστρεβλώσεις αλλά και να ξεδιαλύνει συγχύσεις. Πάμε λοιπόν:

Η αριστερά είναι κάτι ευρύτερο από τον κομμουνισμό. Οι κομμουνιστές είναι αριστεροί. Υπάρχουν όμως αριστεροί που δεν είναι κομμουνιστές. Πού είναι η σημαντική διαφορά τους; Ιστορικά, οι κομμουνιστές πρώτοι ξεκαθάρισαν την σημασία της πλήρους κοινωνικοποίησης των μέσων παραγωγής και της ανάγκης κεντρικού σχεδιασμού στην οικονομία για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού αντίθετα με τους αριστερούς που δεν είναι κομμουνιστές.

Όμως στην εποχή του παγκόσμιου καπιταλισμού των μονοπωλίων, δηλαδή του ιμπεριαλισμού, και ειδικά στην σημερινή φάση του ολοκληρωτικού καπιταλισμού των πολυκλαδικών πολυεθνικών μονοπωλίων οι αριστεροί που δεν είναι κομμουνιστές σχετικά εύκολα πείθονται και για την ανάγκη πλήρους κοινωνικοποίησης όλων των μέσων παραγωγής (που ούτως ή άλλως την κάνει σήμερα ο καπιταλισμός με συγκεντροποίηση των πάντων, ακόμα και των καφενείων, στα χέρια επιχειρηματικών ομίλων) και για την ανάγκη κεντρικού σχεδιασμού στην οικονομία (που θα εξαλείψει τόσο την στρέβλωση του αυταρχικού καπιταλιστικού υπερκρατικού ελέγχου εντός των σημερινών ζωνών καπιταλιστικής ολοκλήρωσης – ΕΕ, ΝΑΡΤΑ, ΤΤΙΡ κλπ – όσο και το παγκόσμιο χάος των καπιταλιστικών κρίσεων). Αυτό που χωρίζει τους κομμουνιστές από τους αριστερούς που δεν είναι κομμουνιστές (έστω κι αν νομίζουν πως είναι) κυρίως είναι η αντίληψη για το ΚΡΑΤΟΣ.

Οι κομμουνιστές έχουν ξεκάθαρο πως για να οικοδομηθεί ο σοσιαλισμός, δηλαδή η κοινωνία με κοινωνικοποιημένα τα μέσα παραγωγής όπου ο καθένας θα εργάζεται σύμφωνα με τις δυνατότητές του και θα αμείβεται σύμφωνα με την προσφορά του, θα πρέπει πρώτα ΝΑ ΤΣΑΚΙΣΤΕΙ επαναστατικά το αστικό κράτος όσο «δημοκρατικό» και αν είναι αυτό.

Επίσης έχουν ξεκάθαρο πως η διαδικασία γέννησης από τον σοσιαλισμό του κομμουνισμού, δηλαδή της κοινωνίας που τα κοινωνικοποιημένα μέσα παραγωγής θα έχουν τόσο αναπτυχθεί σε αρμονία με τον άνθρωπο και την φύση ώστε ο καθένας να εργάζεται σύμφωνα με τις δυνατότητές του και να αμοίβεται σύμφωνα με τις ανάγκες του, είναι συνυφασμένη με την απονέκρωση, δηλαδή την κατάργηση του εργατικού μετεπαναστατικού κράτους, δηλαδή ΚΑΘΕ κράτους. Το εργατικό μετεπαναστατικό κράτος, η δικτατορία του προλεταριάτου και των ταξικών συμμάχων του, είναι χρήσιμο όσο υπάρχει κίνδυνος αντιδραστικού πραξικοπήματος από τα υπολείμματα της αστικής τάξης που πεθαίνει και απεγνωσμένα επιδιώκει παλινόρθωση του καπιταλισμού. Όταν εκλείψει αυτός ο κίνδυνος, το εργατικό κράτος καθίσταται περιττό.

Οι κομμουνιστές με άλλα λόγια έχουν ξεκάθαρο πως και η πιο «δημοκρατική» αστική δημοκρατία είναι ΚΡΑΤΟΣ, δηλαδή μηχανισμός επιβολής ταξικής εξουσίας της αστικής τάξης πάνω στην εργατική, και πρέπει να τσακιστεί επαναστατικά αλλιώς σοσιαλισμός δεν μπορεί να οικοδομηθεί. Επίσης έχουν ξεκάθαρο πως και η πιο δημοκρατική σοσιαλιστική δημοκρατία είναι επίσης ΚΡΑΤΟΣ, δηλαδή μηχανισμός επιβολής ταξικής εξουσίας της εργατικής τάξης πάνω στα υπολείμματα της αστικής που επιδιώκουν παλινόρθωση του καπιταλισμού και γι αυτό όταν αυτός ο κίνδυνος εκλείπει καθίσταται περιττό, απονεκρώνεται και καταργείται ΤΕΛΕΙΩΣ. Με άλλα λόγια για τους κομμουνιστές η μετάβαση από τον καπιταλισμό στον σοσιαλισμό δεν είναι συνεχής. Απαιτεί τομή στην συνέχεια: επανάσταση της εργατικής τάξης και των συμμάχων της και τσάκισμα του αστικού κράτους όσο «δημοκρατική» κι αν είναι η αστική δημοκρατία. Για τους κομμουνιστές από την άλλη η μετάβαση από τον σοσιαλισμό στον κομμουνισμό είναι συνεχής.

Το εργατικό κράτος δεν χρειάζεται να τσακιστεί επαναστατικά – αφού δεν είναι τίποτε άλλο παρά ΚΡΑΤΟΣ, δηλαδή μηχανισμός επιβολής ταξικής εξουσίας της εργατικής τάξης πάνω στα υπολείμματα της αστικής που επιδιώκουν παλινόρθωση του καπιταλισμού, θα καταστεί αφ' εαυτό περιττό όταν αυτά τα υπολείμματα πάψουν να υπάρχουν καθώς η κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής βαθαίνει ποσοτικά και ποιοτικά και καθώς ο κίνδυνος παλινόρθωσης εκλείπει.

Οι αριστεροί που δεν είναι κομμουνιστές έχουν αυταπάτες για τις έννοιες κράτος και δημοκρατία. Πιστεύουν πως αν η αστική δημοκρατία είναι πολύ «δημοκρατική» μπορεί να μην χρειαστεί να τσακιστεί επαναστατικά προκειμένου να οικοδομηθεί σοσιαλισμός. Επίσης πιστεύουν πως η εργατική δημοκρατία αν είναι αρκούντως δημοκρατική, θα υπάρχει αιώνια. Δέχονται την αναγκαιότητα της αντικαπιταλιστικής επανάστασης μόνο αν το αστικό κράτος είναι αυταρχικό, γιατί δεν αντιλαμβάνονται πως και η πιο «δημοκρατική» αστική δημοκρατία είναι ταξικό κράτος και πανεύκολα μετατρέπεται εν μία νυκτί στην πιο αιμοβόρα αντίδραση προκειμένου να προστατέψει τα ταξικά συμφέροντα της αστικής τάξης δηλαδή τον καπιταλισμό τον ίδιο. Πιστεύουν λοιπόν πως η μετάβαση από τον καπιταλισμό στον σοσιαλισμό μπορεί να είναι συνεχής χωρίς τομή τουλάχιστον υπό κάποιες συνθήκες. Επίσης πιστεύουν πως η «σωστή» εργατική δημοκρατία θα είναι αιωνίως απαραίτητη μετά την οικοδόμηση του σοσιαλισμού, γιατί πιστεύουν πως κάποια μορφή κράτους είναι αιωνίως απαραίτητη σε κάθε ανθρώπινη κοινωνία.

Τι αντανakλούν τα παραπάνω; Φυσικά την έκφραση διαφορετικών ταξικών συμφερόντων. Οι κομμουνιστές εκπροσωπούν τα σημερινά και αυριανά, άμεσα και μακροπρόθεσμα, συμφέροντα της εργατικής τάξης. Των προλεταρίων που δεν έχουν ΚΑΜΙΑ ΑΠΟΛΥΤΩΣ σχέση

ιδιοκτησίας με μέσα παραγωγής και αμείβονται για την εργασία τους μόνο τόσο όσο χρειάζεται για να επιβιώνουν και να αναπαράγονται ως τάξη χωρίς δυνατότητα να αποταμιεύουν ώστε να μπορούν να αναβαθμιστούν ταξικά.

Ο σημερινός εργαζόμενος των 500 ευρώ που δουλεύει στην πληροφορική ή στις νέες τεχνολογίες είναι προλετάριος άσχετα αν έχει πτυχίο ή όχι και άσχετα αν συνειδητοποιεί ή όχι πως είναι προλετάριος. Το ότι ζει πιο ανθρώπινα από τον εργάτη στην Ινδία δεν τον κάνει λιγότερο προλετάριο, όπως την δεκαετία του 70 δεν έκανε λιγότερο προλετάριο τον Ιταλό εργάτη της Φιάτ το ότι ζούσε πιο ανθρώπινα από τους ανθρακωρύχους της Τουρκίας ή όπως στις αρχές του αιώνα δεν έκανε λιγότερο προλετάριο τον βιομηχανικό εργάτη της Αγίας Πετρούπολης το ότι ζούσε πιο ανθρώπινα από τον μουζικό του Καζάν.

Οι αριστεροί που δεν είναι κομμουνιστές εκφράζουν ταξικά τις αυταπάτες των κατώτερων μεσαίων στρωμάτων ΚΑΘΩΣ αυτά προλεταριοποιούνται και λοξοκοιτάνε γλυκά προς την προηγούμενή τους ταξική θέση μη κατανοώντας το ανεπίστρεπτο της διαδικασίας προλεταριοποίησής τους : π.χ. σήμερα τους μικρομεσαίους αγρότες που μέσω τραπεζικής υποθήκης – δανεισμού έχουν χάσει ήδη το χωράφι και δουλεύουν για άλλους αλλά δεν το έχουν ακόμα καταλάβει, τους επιστήμονες που αναγκάζονται να γίνουν χαμηλόμισθοι σκλάβοι – με μηχανογραφικό μισθοδοσίας ή με μπλοκάκι, αδιάφορο – στην μεγάλη εταιρεία όμως αναπολούν το ελεύθερο επάγγελμα, κλπ, κλπ.

Πρέπει οι κομμουνιστές να αποδέχονται την συμμαχία με τους αριστερούς που δεν είναι κομμουνιστές; Όχι μόνο πρέπει να την αποδέχονται, αλλά πρέπει να την επιδιώκουν με ΕΠΙΘΕΤΙΚΟ τρόπο. Να οδηγούν τους αριστερούς που δεν είναι κομμουνιστές στο ξεπέρασμα των αυταπατών τους με το αμείλικτο κριτήριο της πράξης, χωρίς καμιά απολύτως υποχώρηση μπροστά στις αυταπάτες αυτές. Να κυριαρχούν ηγεμονεύοντας. Να πείθουν εν τη πράξη τους μικρομεσαίους που ΤΩΡΑ προλεταριοποιούνται πως δεν υπάρχει πίσω, μόνο εμπρός. Γιατί η τέχνη αυτής της συμμαχίας είναι η τέχνη της νικηφόρας συμμαχίας της εργατικής τάξης με τους συμμάχους της, η ίδια η τέχνη της νικηφόρας επαναστατικής πολιτικής.

Υπάρχει άλλο αντικαπιταλιστικό πολιτικό ρεύμα που ΔΕΝ είναι αριστερό; Φυσικά. Είναι ο αναρχισμός. Οι αναρχικοί είναι ξεχωριστό ιδεολογικό πολιτικό ρεύμα από την εποχή του Μαρξ. Οι αναρχικοί ΔΕΝ είναι μαρξιστές. Οι αναρχικοί ΔΕΝ ασπάζονται την ταξική ανάλυση για την φύση του κράτους. Πιστεύουν πως το κράτος δημιουργεί την εκμετάλλευση, και όχι το αντίστροφο.

Συμφωνούν με την ανάγκη επαναστατικού τσακίσματος του αστικού κράτους και με την ανάγκη κατάργησης της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, δεν συμφωνούν όμως με την ανάγκη ύπαρξης εργατικού επαναστατικού κράτους για την αποτροπή της παλινδρόησης του καπιταλισμού. Θεωρούν πως αν άμεσα καταργηθεί κάθε κράτος, όλα τα άλλα θα έρθουν από μόνα τους.

Εκφράζουν ταξικά συμφέροντα οι αναρχικοί; Φυσικά – αντανακλούν κι αυτοί τις αυταπάτες μεσαίων στρωμάτων, κυρίως πνευματικών εργαζόμενων σήμερα, αγροτών παλιότερα – που βλέπουν σαν εχθρό κυρίως το αστικό κράτος που υπερφορολογεί, κατάσχει, προλεταριοποιεί βίαια και αστυνομοκρατεί και δευτερευόντως βλέπουν τα ταξικά συμφέροντα πίσω από την μπουρζουαζία του αστικού κράτους. Υπάρχουν και στον αναρχισμό πτέρυγες, δεξιά – αριστερή κλπ όπως υπάρχουν και στην αριστερά όπου η αριστερή πτέρυγα είναι οι κομμουνιστές και η δεξιά πτέρυγα είναι οι αριστεροί που δεν είναι κομμουνιστές; Και πάλι φυσικά. Στον αναρχισμό υπάρχει η αριστερή, η πιο πολιτικοποιημένη πτέρυγα που σε διάφορα μέτωπα πάλης συμμαχεί με την αριστερά, και υπάρχει και η δεξιά πτέρυγα που εξαντλείται σε πράξεις τυφλής βίας.

Υπάρχει κάτι άλλο στα δεξιά της αριστεράς μέχρι την γνήσια δεξιά; Βεβαιότατα.

Υπάρχει η σοσιαλδημοκρατία. Και όχι μόνο υπάρχει, υπάρχει διεθνώς εδώ και πάνω από 100 χρόνια, από τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο και την Βαϊμάρη δηλαδή, και αποτελεί πανίσχυρο πολιτικό ρεύμα που πρωταγωνιστεί ιστορικά στην Δυτική Ευρώπη και αλλού. Τι είναι η σοσιαλδημοκρατία; Έχει καμία σχέση με την αριστερά;

Για το θέμα αυτό έχουν γραφτεί κατά καιρούς ολόκληρες βιβλιοθήκες περισπούδαστων αναλύσεων, που συνήθως τις αραδιάζουν αριστεροί που δεν είναι κομμουνιστές (έστω κι αν οι ίδιοι νομίζουν πως είναι) για να δικαιολογήσουν κάθε φορά γιατί την πάτησαν συμμαχώντας με την σοσιαλδημοκρατία. Ε, λοιπόν: η σοσιαλδημοκρατία δεν έχει ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΚΑΜΙΑ σχέση με την αριστερά από τότε που υπάρχει ως σοσιαλδημοκρατία. Από την γέννησή της κιόλας την χωρίζουν από την αριστερά ΠΟΤΑΜΟΙ ΑΙΜΑΤΟΣ. Με την επαίσχυντη στάση υπέρ του Ιμπεριαλιστικού Μεγάλου Πολέμου που σηματοδότησε και τον διαχωρισμό της σοσιαλδημοκρατίας από την αριστερά. Και με την καταστολή της γερμανικής προλεταριακής επανάστασης.

Από τότε, από την αρχή, χωρίζουν την σοσιαλδημοκρατία από την αριστερά τα εκατομμύρια κουφάρια των νεκρών στρατιωτών στα χαρακώματα, αλλά και το αίμα του Καρλ Λίμπκνεχτ, της Ρόζας Λούξεμπουργκ και των ηρωικών συντρόφων τους. Η σοσιαλδημοκρατία από την γέννησή της κιόλας δεν είναι τίποτα άλλο παρά πολιτική παραπλανητική μασκαράτα

έκφρασης των ταξικών συμφερόντων της αστικής τάξης και μόνο. Ο μόνος λόγος που υπάρχει είναι ο εγκλωβισμός της εργατικής τάξης και των συμμάχων της στο παιχνίδι της αστικής κοινοβουλευτικής αποπλάνησης. Αυτός ο ρόλος, ακριβώς για να είναι πειστικά παραπλανητικός, διαφοροποιείται και αλλάζει σκηνικό κουστούμι ανάλογα με την χώρα και την εποχή.

Στην Δυτική Ευρώπη είχαμε μαζικά σοσιαλδημοκρατικά κόμματα με εργατική βάση – υπήρχαν για να εγκλωβίζουν πολιτικά μάζες προλεταρίων.

Στην Ελλάδα, εκτός από τον εγκλωβισμό εργατικών μαζών, η σοσιαλδημοκρατία εγκλώβιζε στην κυρίαρχη αστική πολιτική του μεγάλου κεφαλαίου και μεσαία στρώματα όταν αυτά ήταν πολυπληθή. Όλες οι κατά καιρούς αναλύσεις περί δήθεν πολιτικής εκπροσώπησης μικροαστικών συμφερόντων από την σοσιαλδημοκρατία και διαφορετικών από την γνήσια δεξιά στα πλαίσια των (υπαρκτών) ενδοαστικών αντιθέσεων, διαψεύστηκαν παταγωδώς και κατέληξαν σε περιφανείς ήττες της εργατικής πολιτικής. Γιατί; Μα γιατί η σοσιαλδημοκρατία ΔΕΝ εκφράζει ούτε εξέφραζε ποτέ τα συμφέροντα των μεσαίων στρωμάτων – αυτά τα εκφράζουν πολιτικά οι αριστεροί που δεν είναι κομμουνιστές. Η σοσιαλδημοκρατία από γεννησιμιού της πάντα εξέφραζε τα καθαρόαιμα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου. Το «αριστερίζον» προσωπείο της είναι ακριβώς αυτό, ΠΡΟΣΩΠΕΙΟ, δηλαδή μπουτσουνά, δηλαδή πολιτική παραπλάνηση. Ούτε ενδοαστικές αντιθέσεις εκφράζει. Οι (υπαρκτές) ενδοαστικές αντιθέσεις εκφράζονται χιλιάδες φορές πιο συχνά π.χ. μέσω εξαγοράς βουλευτών ΚΑΙ από την γνήσια δεξιά ΚΑΙ από την σοσιαλδημοκρατία από το ίδιο καπιταλιστικό μπλοκ συμφερόντων, παρά συνολικά από την σοσιαλδημοκρατία σε σύγκρουση με την γνήσια δεξιά.

Η αυταπάτη της ηγεσίας του ΚΚΕ από το 1974 ως το 1986 για το τι ήταν και τι εξέφραζε το τότε ΠΑΣΟΚ κόστισε τραγικά στην εργατική πολιτική. Και όχι μόνο του ΚΚΕ, αλλά και πολλών μικρότερων οργανώσεων και ομάδων της αριστεράς αλλά και του αναρχισμού. Ήταν ΛΑΘΟΣ η ανάλυση περί «ιδιόμορφου ρεύματος μικροαστικού σοσιαλισμού» που δήθεν εξέφραζε πολιτικά αγρότες και άλλα μεσαία στρώματα.

Επίσης ΛΑΘΟΣ ήταν η ανάλυση πως το ΠΑΣΟΚ εξέφραζε την «εθνική αστική τάξη» η οποία τάχα ήταν σε αντίθεση με τα πιο επιθετικά κομμάτια του μεγάλου κεφαλαίου: εθνική αστική τάξη στην Ελλάδα ούτε υπάρχει φυσικά σήμερα, ούτε υπήρξε ΠΟΤΕ τα τελευταία 70 χρόνια τουλάχιστον. Οι σημερινοί μεγαλοκαπιταλιστές κατάγονται ιστορικά και οικονομικά από τον κατοχικό δωσιλογικό μαυραγοριτισμό και τράφηκαν αργότερα με το σχέδιο Μάρσαλ, με τα ΜΟΠ της ΕΟΚ, με τα ΕΣΠΑ της ΕΕ και με τον κρατικό δανεισμό που πλήρωνε κρατικές

εργολαβίες και υπερτιμολογημένες κρατικές προμήθειες. Σήμερα κερδοσκοπούν με τα μνημόνια της ΕΕ και του ΔΝΤ. Τα συμφέροντά τους, η ίδια τους η ύπαρξη είναι οργανικά δεμένη με το ιμπεριαλιστικό άρμα στο οποίο είναι προσδεμένη η χώρα.

Το ίδιο που έγινε εδώ με το ΠΑΣΟΚ, έγινε κατ' αναλογία και σε μια σειρά άλλες χώρες. Άρα δεν υπάρχει κανένα συνεχές μεταξύ αριστεράς και σοσιαλδημοκρατίας. Υπάρχει τομή. Αβυσσαλέα.

Όσοι προσπάθησαν να φτιάξουν κατά καιρούς πολιτικές γέφυρες μεταξύ αριστεράς και σοσιαλδημοκρατίας παραπλανημένοι από την σοσιαλδημοκρατική μεταμφίεση και ψευτοαριστερίζουσα φρασεολογία της αστικής πολιτικής που κρύβεται πίσω από την μουτσούνα της σοσιαλδημοκρατίας, απέτυχαν οικτρά αργά ή γρήγορα. Οι γέφυρες κατέρρευσαν πριν καν ολοκληρωθούν και οι ίδιοι οι γεφυροποιοί γκρεμίστηκαν στο πολιτικό χάος.

Μα καλά, δεν υπήρχε ούτε μια ιστορική περίοδος που να χρειάζεται συμμαχία της αριστεράς με την σοσιαλδημοκρατία; Ναι, υπήρξε. Μόνο μία: η περίοδος του Β Παγκοσμίου Πολέμου, δηλαδή η περίοδος του Ένοπλου Αντιφασιστικού Αγώνα των Λαών. Αλλά και σε εκείνη την περίοδο ο δισταγμός της αριστεράς να ΔΙΑΧΩΡΙΣΤΕΙ με κάθε τρόπο – ακόμα και ένοπλα – από την σοσιαλδημοκρατία την κατάλληλη στιγμή (όταν ο Άξονας υποχωρούσε στρατιωτικά και έπρεπε τα Αντιφασιστικά Πλατειά Μέτωπα άμεσα να μετατραπούν σε Αντιφασιστικά Ταξικά Επαναστατικά Μέτωπα) κόστισε ΤΡΑΓΙΚΑ και ΚΑΙΡΙΑ στην εργατική πολιτική. Γιατί; Μα γιατί ακριβώς όπως είπαμε πριν η σοσιαλδημοκρατία ΔΕΝ εκφράζει μικρομεσαία στρώματα δυνάμει σύμμαχα με την εργατική τάξη. Αποτελεί απλώς λαθραία παραπλανητική μεταμφίεση της αστικής πολιτικής. Τις αναλυσάρες περί δήθεν «μικροαστών που εκφράζει ταξικά η σοσιαλδημοκρατία» τις κάνουν αριστεροί που δεν είναι κομμουνιστές (έστω κι αν οι ίδιοι νομίζουν πως είναι) για να δικαιολογήσουν κάθε φορά την τραγωδία τους μετά από (καμένη από χέρι) συμμαχία με την σοσιαλδημοκρατία.

Αφού η σοσιαλδημοκρατία δεν είναι παρά μεταμφιεσμένη αστική πολιτική, πώς μπορούμε να την αναγνωρίζουμε για να μην μας ξεγελάει; Και πάλι εδώ είναι καθοριστικό το θέμα κυβέρνηση – εξουσία – κράτος. Γι αυτό δύσκολα παραπλανούνται από τις σειρήνες της σοσιαλδημοκρατίας οι κομμουνιστές, ενώ πιο εύκολα παραπλανούνται οι αριστεροί που δεν είναι κομμουνιστές, ακόμα κι αν νομίζουν πως είναι κομμουνιστές. Η πρώτη ενέργεια του Τσίπρα μόλις πήρε εντολή σχηματισμού κυβέρνησης μετά τις εκλογές του Ιανουαρίου 2015 ΠΡΙΝ καν ανακοινώσει ονόματα υπουργών, ποιά ήταν; Ήταν ο διορισμός του κ. Ρουμπάτη ως διοικητή της ΚΥΠ. Η σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ πέταξε την ψευτοαριστερή

μουτσούνα κατ' ευθείαν μόλις έκλεισαν οι κάλπες των εκλογών που την ανέδειξαν: ο απόλυτος ταξικός έλεγχος από την αστική τάξη πάνω στον πιο σκοτεινό αδιαφανή μηχανισμό του κράτους επανεπικαιροποιήθηκε πανηγυρικά. Οι αριστεροί που ακολουθούσαν ως τότε τον ΣΥΡΙΖΑ παραπλανημένοι από τους σοσιαλδημοκράτες μόνο και μόνο από αυτήν την ενέργεια έπρεπε αμέσως να καταλάβουν πως ο ΣΥΡΙΖΑ είναι σοσιαλδημοκρατία και όχι αριστερά. Δεν το κατάλαβαν όμως τότε γιατί είναι σκέτο αριστεροί και όχι κομμουνιστές, αν και κάποιοι από αυτούς νομίζουν πως είναι κομμουνιστές.

Τι πολιτική ασκεί η σοσιαλδημοκρατία όταν έρθει στην κυβερνητική εξουσία; Μα φυσικά 100% και καθαρόαιμα την αστική πολιτική. Η αστική πολιτική δεν είναι γενική και αφηρημένη – είναι συγκεκριμένη σε κάθε ιστορική περίοδο και καθορισμένη από το αν αυτή η ιστορική περίοδος είναι περίοδος καπιταλιστικής ανάπτυξης ή καπιταλιστικής κρίσης. Σήμερα στην χώρα μας η πολιτική αυτή είναι η καταστροφική αντιλαϊκή πολιτική του μαύρου μετώπου κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ – μνημονιακών κυβερνήσεων. Και η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ είναι ο πιο πιστός της υπηρέτης, πολύ πιο αποτελεσματικός από την προηγούμενη κυβέρνηση ΝΔ – ΠΑΣΟΚ.

Υπάρχουν περιπτώσεις που σε αστικές κυβερνήσεις συμμετείχαν αριστεροί που ΔΕΝ ήταν σοσιαλδημοκράτες; Βεβαίως. Λίγες αλλά παραδειγματικές: π.χ. η Ισπανική κυβέρνηση εναντίον της οποίας έκανε ένοπλο πραξικόπημα ο φασισμός του Φράνκο. Η κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου Οκτώβρη ως Δεκέμβρη 1944 στην οποία συμμετείχαν και υπουργοί του ΕΑΜ και την οποία πρακτικά την ανέτρεψε ο ίδιος ο Παπανδρέου μαζί με τους εδώ πρώην συνεργάτες των Ναζί και με τα τανκς του Βρετανικού στρατού.

Η Χιλιανή κυβέρνηση του Αλλιέντε εναντίον της οποίας έκανε πραξικόπημα ο φασισμός του Πινοτσέτ, αρχιστράτηγου της ίδιας της κυβέρνησης του Αλλιέντε. Παραδειγματικές λοιπόν για το ότι οι αριστεροί που δεν είναι κομμουνιστές έστω κι αν κάποιοι νομίζουν πως είναι (π.χ. στελέχη της ηγεσίας του ΚΚΕ το 44 και του ΚΚ Χιλής το 73) ΔΕΝ έχουν κομμουνιστική αντίληψη για τις έννοιες κυβέρνηση, κράτος, δημοκρατία, ΔΕΝ αντιλαμβάνονται πως η και η πιο δημοκρατική αστική δημοκρατία στην οποία μπορεί να συμμετέχουν και οι ίδιοι μπορεί να μετατραπεί εν μία νυκτί στην πιο αιματοβαμμένη χούντα από ανθρώπους ακόμα και της ίδιας, της ΔΙΚΗΣ ΤΟΥΣ δημοκρατικής κυβέρνησης.

Ο Λένιν παραμένει ο μέγιστος αριστοτέχνης της Επανάστασης σε όλη την Ιστορία ακριβώς ΓΙ ΑΥΤΟ. Για αυτήν την κατανόηση: καμιά εμπιστοσύνη στην κυβέρνηση της αστικής δημοκρατίας (που ήταν μάλιστα ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ κυβέρνηση, είχε προέλθει από την αστικοδημοκρατική επανάσταση του Φλεβάρη), προετοιμασία των οργάνων της εργατικής –

λαϊκής συνελευσιακής – συμβουλευτικής δημοκρατίας, αδιάσπαστη σύγκρουση την κατάλληλη στιγμή ώστε να προληφθεί η αντίστοιχη κίνηση του ταξικού εχθρού, αφού χθες ήταν νωρίς αλλά αύριο θα είναι αργά ...

Αντίθετα, οι σοσιαλδημοκράτες όσο «αριστερή» κι αν είναι η μουτσούνα που φοράνε σχεδόν ποτέ δεν έχουν τέτοια προβλήματα – τουλάχιστον στην μεταπολεμική Ευρώπη. Αφού αμέσως μόλις κλείσουν οι κάλπες των εκλογών αμέσως πετάνε την μουτσούνα και εφαρμόζουν κατ' ευθείαν την καθαρόαιμη αστική κυβερνητική του μεγάλου κεφαλαίου ανάλογα με την χώρα και την ιστορική περίοδο. Όταν διορίζεις τον Ρουμπάτη διοικητή στην ΕΥΠ αμέσως μόλις πάρεις εντολή σχηματισμού κυβέρνησης και πριν ανακοινώσεις τα ονόματα των υπουργών, λαμβάνουν το μήνυμα ακόμα και οι πιο ψεκασμένοι ακραίοι κύκλοι της αντίδρασης εγχώριας και διεθνούς, και κάθονται αμέσως κι αυτοί στ' αυγά τους.

Παραπλανούνται λοιπόν κατά καιρούς αριστεροί που δεν είναι κομμουνιστές από την μεταμφίεση της σοσιαλδημοκρατίας σε αριστερά; Φυσικά. Αν δεν συνέβαινε αυτό δεν θα είχε λόγο ύπαρξης η σοσιαλδημοκρατία. Αυτός είναι ο μοναδικός λόγος που υπάρχει : η πολιτική παραπλάνηση. ΔΕΝ υπάρχει επειδή δήθεν εκπροσωπεί ταξικά συμφέροντα των μικρομεσαίων που προλεταριοποιούνται. Αυτά τα εκφράζουν οι αριστεροί που δεν είναι κομμουνιστές. Υπάρχει μόνο για να παραπλανά και να εγκλωβίζει τον λαό και τους αριστερούς στην αστική πολιτική.

Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι αριστερά ή σοσιαλδημοκρατία; Σήμερα βέβαια οι αριστεροί – οι κομμουνιστές και οι αριστεροί που δεν είναι κομμουνιστές (έστω κι αν κάποιοι νομίζουν πως είναι) ομοφωνούν πια πως ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι αριστερά. Μάλιστα, μερικοί ομολογούν πως παραπλανήθηκαν οικτρά από την αριστερίζουσα μουτσούνα του σοσιαλδημοκρατικού ΣΥΡΙΖΑ και όχι απλά συνεργάστηκαν, αλλά εντάχθηκαν ως μέλη και στελέχη.

Άρα λοιπόν για να εκτιμηθεί το βάθος και η έκταση αυτής της παραπλάνησης και να βγουν τα σωστά συμπεράσματα για το από δω και πέρα, θα πρέπει να απαντηθεί το ερώτημα ΠΟΤΕ σοσιαλδημοκρατικοποιήθηκε ο ΣΥΡΙΖΑ.

Οι πιο βαρειά παραπλανημένοι ισχυρίζονται πως η σοσιαλδημοκρατικοποίηση αυτή έγινε απότομα ΜΕΤΑ το δημοψήφισμα του Ιουλίου 2015. Σχεδόν όλοι οι άλλοι λένε πως η σοσιαλδημοκρατικοποίηση αυτή ολοκληρώθηκε την περίοδο 2011 – 2013 με την αλλαγή της γραμμής, της οργανωτικής συγκρότησης καθώς και τις μαζικές τότε μετεγγραφές κορυφαίων στελεχών από το ΠΑΣΟΚ. Έ, λοιπόν εγώ διαφωνώ.

Όσο κι αν αυτό ακούγεται αιρετικό, **ισχυρίζομαι πως ο ΣΥ(Ν)ΡΙΖΑ ήταν σοσιαλδημοκρατία από τότε που ιδρύθηκε το 1989:** η δεξιά πτέρυγα του παλιού ευρωκομμουνισμού η οποία ΚΥΡΙΑΡΧΕΙ από τότε μέχρι σήμερα στην πολιτική και ιδεολογική φυσιογνωμία του ΣΥ(Ν)ΡΙΖΑ ήταν ήδη σοσιαλδημοκρατία από την διάσπαση του παλιού ΚΚΕ εσ. Πού το στηρίζω; Μα φυσικά στο αμείλικτο κριτήριο της στάσης σχετικά με τα ζητήματα αστική διακυβέρνηση – κράτος που αναφέρθηκε πιο πάνω.

Ποιά ήταν η πρώτη πολιτική ενέργεια του ΣΥΝ μόλις ιδρύθηκε; Ήταν η συγκυβέρνηση πρώτα με την ΝΔ, και αμέσως μετά και με την ΝΔ και με το ΠΑΣΟΚ. Τι πολιτική είχαν ασκήσει αυτές οι δύο συγκυβερνήσεις; Μα φυσικά 100% την καθαρόαιμη αστική πολιτική που χρειαζόταν τότε το μεγάλο κεφάλαιο.

Εκτός από όλα τα υπόλοιπα υπενθυμίζω το πράσινο φως που δόθηκε τότε για την έναρξη της ασυδοσίας των ιδιωτικών καναλιών καθώς και το πράσινο φως στην αφετηρία της αλυσίδας λεόντειων υπερτιμολογημένων συμβάσεων του Ελληνικού δημοσίου με καπιταλιστικές πολυεθνικές. Μα καλά, αφού ο ΣΥ(Ν)ΡΙΖΑ ήταν σοσιαλδημοκρατία από τότε που ιδρύθηκε, πως ξεγελάστηκαν και κομμουνιστές που όχι μόνο συνεργάστηκαν μαζί του αλλά τον συνίδρυσαν; Ξεγελάστηκαν, γιατί νομίζουν πως είναι κομμουνιστές ενώ ΔΕΝ είναι. Είναι απλά αριστεροί. Όμως ρε φίλε όταν ο ΣΥΝ έγινε ΣΥΡΙΖΑ δεν άλλαξε φυσιογνωμία και οργανωτική συγκρότηση για μια περίοδο; Φυσικά. Όταν αναπτύσσεται ένας σοσιαλδημοκρατικός πολιτικός οργανισμός πάντα κάνει τέτοια κόλπα για να προσελκύει αριστερούς, αυτός είναι ο μόνος λόγος ύπαρξης της σοσιαλδημοκρατίας – η παραπλάνηση.

Όταν εκφυλίζεται ένα παλιότερο σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, πλασάρεται ένα φρέσκο για να καλύψει το κενό. Οι παλιότεροι θα θυμούνται πως το ΠΑΣΟΚ την περίοδο που φούσκωνε (1974 – 1978) το έπαιζε όχι απλά αριστερά, αλλά αριστερά της αριστεράς. Το ίδιο έκανε κι ο ΣΥΡΙΖΑ την περίοδο 2008 – 2012. Και στις δύο περιπτώσεις (τηρουμένων των αναλογιών), μόλις έγινε ορατή η προοπτική της αστικής κυβερνητικής εξουσίας η πολιτική μεταμπίεση άλλαξε, από σκισμένο μπλου τζιν σε κοστουμάκι φυσικά χωρίς γραβάτα (ζιβάγκο στην πρώτη περίπτωση, πουκάμισο με ανοιχτό γιακά στην δεύτερη). Ο ΣΥ(Ν)ΡΙΖΑ ήταν σοσιαλδημοκρατία από την γέννησή του, γι αυτό αβίαστα σήμερα κατάντησε στην πιο χυδαία ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία της τέλει παρακμής.

Αφού λες πως ήξερες ότι ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν ανέκαθεν σοσιαλδημοκρατία, γιατί συνεργαζόσουν μαζί του; Εγώ προσωπικά ΠΟΤΕ. Γιατί όπως ανέφερα πιο πάνω πιστεύω πως οι κομμουνιστές πρέπει να συμμαχούν (και μάλιστα με ΕΠΙΘΕΤΙΚΟ τρόπο) με τους άλλους αριστερούς που δεν είναι κομμουνιστές με σωστούς όρους ιδεολογικής και πολιτικής ηγεμονίας – αυτό είναι

έκφραση σε πολιτικό επίπεδο της ταξικής συμμαχίας του προλεταριάτου με τους συμμάχους του. Όμως ΠΟΤΕ με την σοσιαλδημοκρατία (με μοναδική εξαίρεση τελείως ιδιαίτερες ίσως καταστάσεις όπως π.χ. ήταν η περίοδος αρχές 1941 – ΑΡΧΕΣ 1944), γιατί η σοσιαλδημοκρατία ΔΕΝ είναι πολιτική έκφραση των μικροαστών αλλά μασκαρεμένη αστική πολιτική του μεγάλου κεφαλαίου και γιατί όποτε οι κομμουνιστές (ή πιο σωστά οι έντιμοι αριστεροί που νομίζουν πως είναι κομμουνιστές) προώθησαν τέτοια συνεργασία με την σοσιαλδημοκρατία ΤΟ ΜΕΤΑΝΙΩΣΑΝ ΠΙΚΡΑ.

Και όταν λέμε συνεργασία φυσικά δεν εννοούμε κοινή στάση σχετικά με κάποια νομοσχέδια ή ερωτήματα δημοψηφισμάτων ή ψηφίσματα συνδικάτων – σε αυτά υπό όρους η αριστερά μπορεί να έχει κοινή στάση αν εξυπηρετείται η προώθηση της ταξικής πάλης ακόμα και με την δεξιά.

Εννοούμε ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ, όπως κοινά συνδικαλιστικά σχήματα ή θεματικά μέτωπα (π.χ. στο αντιφασιστικό) ή κεντρικές πολιτικές συμφωνίες (π.χ. το μορατόριουμ ΠΑΣΟΚ – ΚΚΕ 1978 – 1985 που ο κόσμος το χε τούμπανο και μεις κρυφό καμάρι) ή ακόμα – πολύ περισσότερο – και κοινό πολιτικό φορέα (όπως ο ΣΥΝ 1989 – 1991 και ο ΣΥΡΙΖΑ 2008 – 2015).

Υπάρχουν διαφορετικές πτέρυγες και κόμματα μέσα στην σοσιαλδημοκρατία; Βεβαιότατα. Υπάρχει ο ΣΥΡΙΖΑ, η Δημοκρατική Συμπράταξη ΠΑΣΟΚ – ΔΗΜΑΡ, και άλλοι. Υπάρχει δεξιά (σοσιαλφιλελεύθερη) και αριστερή σοσιαλδημοκρατική πτέρυγα που περιέχουν ανθρώπους από διαφορετικά σοσιαλδημοκρατικά κόμματα – π.χ. μπορεί εύκολα να πει κάποιος αν ο Σταθάκης είναι περισσότερο ή λιγότερο δεξιός σοσιαλφιλελεύθερος από κάποια συνδικαλιστικά στελέχη του σημερινού ΠΑΣΟΚ;

Όμως όλες αυτές οι πτέρυγες, όλα αυτά τα κόμματα ΔΕΝ εκφράζουν διαφορετικά ταξικά συμφέροντα, ούτε καν ενδοαστικές αντιθέσεις. Είναι απλά μουτσούνες πολιτικής μεταμφίεσης της καθαρόαιμης αστικής πολιτικής του μεγάλου κεφαλαίου που τις χρησιμοποιεί κατά το δοκούν εναλλακτικά με την αμεταμφίεστη γνήσια δεξιά. Άλλωστε είναι ήδη στα σκαριά σοβαρές ανακατατάξεις μέσα στην σοσιαλδημοκρατία: το συνοικέσιο ΣΥΡΙΖΑ – ΠΑΣΟΚ έχει ήδη εξαγγελθεί με προξενήτρα την σοσιαλδημοκρατική ομάδα του Ευρωκοινοβουλίου, ενώ φθαρμένα πολιτικά στελέχη της σοσιαλδημοκρατίας όπως ο Βενιζέλος, κάποιοι Ποταμίσιοι και πιθανότατα πολλοί άλλοι οι οποίοι πλέον δεν μπορούν να ξεγελάσουν κανέναν φορώντας σοσιαλδημοκρατική μουτσούνα ήδη οδεύουν ταχέως προς την γνήσια δεξιά.

Η γνήσια δεξιά αυτά τα ξέρει; Όχι απλά τα ξέρει, αλλά τα ξέρει από πρώτο χέρι: οι

κυριότεροι κεντρικοί γραμματίζηδες της ΝΔ είναι εξαγορασμένοι πρώην αριστεροί, Χρυσάνθος Λαζαρίδης, Τάκης Θεοδωρικάκος, Γιώργος Κύρτσος και άλλοι κατά καιρούς αφού η εγχώρια δεξιά έχει παραδοσιακή ανικανότητα να παράγει ενδογενώς σκεπτόμενα πολιτικά στελέχη και συνηθίζει να τα εξαγοράζει από την αριστερά. Απλά στην ΝΔ είναι συνειδητοί ψεύτες και πολιτικοί απατεώνες. Απλά, το παιχνίδι παραπλάνησης έχει διπλή όψη αλλιώς δεν θα μπορούσε να σταθεί.

Πάντα η σοσιαλδημοκρατία φωνάζει «είμαι αριστερά» και πάντα η γνήσια δεξιά της απαντά «είσαι αριστερά». Αυτό γίνεται κυρίως κάθε φορά που η σοσιαλδημοκρατία είναι στα πρόθυρα της διακυβέρνησης ή όταν κυβερνά.

Το ίδιο είχε γίνει 1979 – 1989 με το ΠΑΣΟΚ, το ίδιο γίνεται τώρα με τον ΣΥΡΙΖΑ. Τότε πριν το ΠΑΣΟΚ γίνει κυβέρνηση έσκουζαν πως δήθεν θα εγκαθίδρυε ... «κομμουνιστική δικτατορία» και αφού κυβερνούσε έσκουζαν «να, αυτή είναι η αριστερά» όταν το ΠΑΣΟΚ ασκούσε καθαρόαιμη δεξιά αστική κυβερνητική πολιτική. Το ίδιο γίνεται και τώρα με τον ΣΥΡΙΖΑ: ο Τσίπρας εφαρμόζει το πιο σκληρό μνημόνιο κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ που το ψήφισε και η ΝΔ στην βουλή, έχει ξεπουλήσει ακόμα και τα αμμοχάλικα της Δραπετσώνας και η ΝΔ φωνάζει για «κομμουνιστικές δικτατορίες» και για «βόρειες βενεζοκούβες».

Υπάρχουν και στην δεξιά πτέρυγες και διαφορετικά κόμματα; Εννοείται, αυτό όμως είναι άλλη συζήτηση – επιγραμματικά πάντως η φασιστική ακροδεξιά επίσης ΔΕΝ εκφράζει ενδοαστικές ταξικές αντιθέσεις, είναι πλήρως ελεγχόμενο μαντρόσκυλο που το κεφάλαιο το ενεργοποιεί όποτε το χρειάζεται και μετά αδίστακτα του ρίχνει φόλα. Ο φασισμός ΔΕΝ είναι ακροδεξιά ριζοσπαστικοποίηση μεσαίων στρωμάτων. Ο ριζοσπαστικός του λόγος είναι επίσης μουτσούνα, ψέμα και παραπλάνηση. Είναι μια πολιτική εφεδρεία του μεγάλου κεφαλαίου, απλά.

Ωραία όλα αυτά. Με την αριστερά που μας ενδιαφέρει πρώτα και κύρια τι γίνεται;

Α. Μήπως υπάρχει κίνδυνος να φουσκώσουν νέες σοσιαλδημοκρατίες μέσα από το πολύμορφο δυναμικό της σημερινής αριστεράς;

Φυσικά. Αυτός ο κίνδυνος υπάρχει πάντα. Όμως ΔΕΝ υπάρχουν επί του παρόντος τέτοιες συγκροτημένες πολιτικές συλλογικότητες. Και στο χέρι μας είναι να μην υπάρξουν. Πώς; Διά της πραγματικά ΕΠΙΘΕΤΙΚΗΣ κομμουνιστικής πολιτικής συμμαχιών με τους αριστερούς που αναφέραμε πιο πάνω. Πάντως σίγουρα ΟΧΙ ούτε με την φοβική άμυνα της άσφαιρης περιχαράκωσης, ούτε με την άνευ όρων υποχώρηση σε κάθε αυταπάτη στο όνομα της

αριστερής συμμαχίας πάση θυσία.

Είπαμε, η τέχνη της συμμαχίας των κομμουνιστών με τους υπόλοιπους αριστερούς ΕΠΙΘΕΤΙΚΑ, με όρους ηγεμονίας των κομμουνιστών, είναι η τέχνη της συμμαχίας της εργατικής τάξης με τα προλεταριοποιούμενα μεσαία στρώματα με όρους ηγεμονίας του προλεταριάτου, η τέχνη της ίδιας της επαναστατικής πολιτικής.

Β. Ποιο είναι το κεντρικό πολιτικό επίδικο ΣΗΜΕΡΑ μιας τέτοιας ταξικής και πολιτικής συμμαχίας – του προλεταριάτου με τα προλεταριοποιούμενα μεσαία στρώματα, των κομμουνιστών με τους υπόλοιπους αριστερούς;

Είναι η εναρμόνιση της τακτικής με την στρατηγική σε άμεση συνεχή διαδικασία χωρίς στάδια που επιβάλλεται από την υπερωρίμανση αντικειμενικών συνθηκών που γεννά ο σύγχρονος αδυσώπητος ολοκληρωτικός καπιταλισμός. Είναι το άμεσο πρόγραμμα ρήξης εξόδου από ευρωζώνη και ΕΕ, κατάργησης των μνημονίων, μονομερούς διαγραφής του δημόσιου χρέους, εθνικοποίησης των τραπεζών, κοινωνικοποίησης όλων των στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεων και καθιέρωσης μορφών άμεσης συνελευσιακής και συμβουλευτικής εργατικής δημιουργίας ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ κατευθείαν στην αντικαπιταλιστική επανάσταση.

Η ηγεμονία των κομμουνιστών στην συμμαχία αυτή κρίνεται από ΔΥΟ πράγματα: από την επιμονή σε ΟΛΑ τα στοιχεία του άμεσου προγράμματος που αν είναι λειψό οδηγεί νομοτελειακά σε νέες ήττες και οδηγεί λαϊκά στρώματα που αναζητούν ριζικές λύσεις στην αγκαλιά της ακροδεξιάς, και από την επιμονή στην απομόνωση τυχόν φρέσκων σοσιαλδημοκρατών που πιθανά θα ξαναεμφανιστούν με μπουρνούζα αριστερού. Ποιο είναι το κριτήριο για να ξεχωρίζεις αυτήν την μπουρνούζα; Μα όπως είπαμε η στάση στα θέματα κυβέρνησης και κράτους – ειδικά τώρα που είναι τόσο νωπά τα συμπεράσματα από την σχετική τραγωδία με τον ΣΥΡΙΖΑ.

Γ. Μήπως όντως υπάρχουν αξιόλογες ενδοαστικές αντιθέσεις που εκφράζονται πολιτικά με διαφορετικά κόμματα στην δεξιά, στην σοσιαλδημοκρατία, ακόμα και στην αριστερά; Μήπως είναι υπερβολή τα γραφόμενα πιο πάνω περί παραπλάνησης και μεταμφίεσης; ΟΧΙ. Καταρχήν ΔΕΝ υπάρχουν ταξικά ισχυρά μεσαία στρώματα, και αυτό σήμερα είναι πανθομολογούμενο. Η μεγάλη πλειοψηφία τους προλεταριοποιείται βίαια ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια με την καπιταλιστική κρίση και με τις μνημονιακές πολιτικές.

Μάλιστα, αυτές οι μνημονιακές πολιτικές συνειδητά και επιθετικά ενισχύουν αυτήν την βίαια πλήρη προλεταριοποίηση των μεσαίων στρωμάτων. Οι εξαιρέσεις είναι ελάχιστες (π.χ.

φορτηγατζήδες με 2-3 νταλίκες που μπορεί να συνεχίσουν να την κουτσοβγάζουν όσο ζουν, παλιοί ελεύθεροι επαγγελματίες επιστήμονες που μπορεί να έχουν δική τους πελατεία μέχρι να συνταξιοδοτηθούν). Από τους πολλούς οι λίγοι που δεν προλεταριοποιούνται είναι μόνο όσοι είναι προσκολλημένοι στην κυρίαρχη αστική πολιτική ως πλήρως εξαρτημένα παράσιτα (π.χ. το μεγαλοκαθηγητικό πανεπιστημιακό κατεστημένο που τρώει από τα ΕΣΠΑ και οι μεσαίοι εργολάβοι δήμων – περιφερειών που επίσης τρώνε από την ίδια πηγή).

Δεύτερο ΔΕΝ υπάρχουν ενδοαστικές αντιθέσεις με αξιόλογα τμήματα του μεγάλου κεφαλαίου να αμφισβητούν την κυρίαρχη αστική πολιτική μνημονίων – ΕΕ – ΔΝΤ. Την υποστηρίζουν ενιαία και λυσσαλέα – θυμηθείτε π.χ. τι είχε γίνει πριν το περσινό δημοψήφισμα. Κι αυτό γιατί όπως είπαμε πιο πάνω εθνική αστική τάξη ΔΕΝ υπάρχει (με άλλα λόγια ΔΕΝ υπάρχει αξιόλογο τμήμα του μεγάλου κεφαλαίου που θέλει να κάνει «παιχνίδι μόνο του» εκτός του ιμπεριαλιστικού άρματος της ΕΕ), και φυσικά ΔΕΝ υπάρχει ούτε αξιόλογο κομμάτι που να θέλει να αλλάξει ιμπεριαλιστικό άρμα (να φύγει από αυτό της ΕΕ και να προσκολληθεί π.χ σε αυτό της Ρωσίας).

Δ. Πώς εντάσσονται στην παραπάνω οπτική αυτά που έγιναν επί πολλές δεκαετίες στις χώρες του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού», και αυτά που πρέσβευαν σχετικά με το «εκεί» τα διάφορα πολιτικά ρεύματα πριν και μετά το 1990;

Πολύ μεγάλη συζήτηση, που πρέπει να αποτελέσει θέμα άλλου ή άλλων κειμένων. Επιγραμματικά, πιστεύω πως στην μετεπαναστατική Ρωσία και γενικά στην ΕΣΣΔ ο ο σοσιαλισμός άρχισε να οικοδομείται, αλλά είχε εκφυλιστεί σε ένα μη σοσιαλιστικό ιδιόμορφο αντεπαναστατικό εκμεταλλευτικό καθεστώς από πολύ νωρίς, ενώ στις υπόλοιπες ανατολικοευρωπαϊκές χώρες όπου ΔΕΝ είχε γίνει επανάσταση (με εξαίρεση ίσως την γειτονική πρώην Γιουγκοσλαβία που αποτελεί ιδιαίτερη περίπτωση) αλλά είχε γίνει «εξαγωγή επανάστασης» διά του Κόκκινου Στρατού της περίοδο 1944-1945, ήταν τέτοιο από την αρχή ... Την Κίνα και άλλες χώρες όπου ΕΓΙΝΕ επανάσταση ας τις αφήσουμε επί του παρόντος (πολύ μεγάλη συζήτηση...)

Τα παραπάνω αντανakλούσαν με έναν στρεβλό τρόπο επί πολλές δεκαετίες στην εδώ αριστερά – δεκαετίες με εμφύλιο, με ηρωικό ΔΣΕ που δεν παραδόθηκε ΠΟΤΕ, με παρανομία, εξορίες, εκτελέσεις, τρομοκρατία, χούντες, αριστερές ηγεσίες εκτός χώρας κλπ, κλπ, κλπ ... (πάρα πολύ μεγάλη συζήτηση ...)

Ε. Αφού λες για αριστερούς που νομίζουν πως είναι κομμουνιστές, υπάρχουν κομμουνιστές; Αναμφίβολα. Διάσπαρτοι. Αυτό που ΔΕΝ υπάρχει είναι συγκροτημένος κομμουνιστικός

φορέας.

Στο ΚΚΕ υπάρχουν πολλοί κομμουνιστές, όμως πάντα στην ηγεσία του (τουλάχιστον τα τελευταία 42 χρόνια της «νομιμότητας», για τα παλιότερα πάλι πολύ μεγάλη η συζήτηση ...) κυριαρχεί η λογική των αριστερών που νομίζουν πως είναι κομμουνιστές ενώ ΔΕΝ είναι.

Το ίδιο ακριβώς γίνεται κατ' αναλογία και στα άλλα μικρότερα αριστερά ρεύματα προέλευσης τριτοδιεθνιστικής - ΚΚΕοδογενούς, μαοϊκής, τροτσκιστικής ή αλτουσεριανής - αριστερής ευρωκομμουνιστικής.

Μάλιστα, ενώ υπάρχουν πολλοί αριστεροί που νομίζουν πως είναι κομμουνιστές ενώ δεν είναι, υπάρχουν και κάποιοι με κομμουνιστική αντίληψη που δεν λένε πως είναι κομμουνιστές αλλά λένε πως είναι απλά αριστεροί.

Με άλλα λόγια, ΔΕΝ υπάρχει συγκροτημένος πολιτικός φορέας εργατικής - προλεταριακής πολιτικής: υπάρχουν νησίδες εργατικής πολιτικής σε μια «λίμνη» όπου κυριαρχεί η πολιτική αντίληψη των μεσαίων στρωμάτων που προλεταριοποιούνται.

Και αφού δεν υπάρχει τέτοιος φορέας, τι πρέπει να κάνουμε;

Πρέπει από την εμπειρία του κομμουνιστικού κινήματος να κρατήσουμε τις φλόγες και να πετάξουμε τις στάχτες. Η σύγχρονη εργατική πολιτική θα γεννηθεί μόνο με ωδίνη αν αποκοπεί τελείως από τον ομφάλιο λώρο του παλιού, γιατί το παλιό έχει συσσωρεύσει πάνω του και μέσα του πάρα πολλή αστική ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική σαβούρα. Τι πρέπει να κάνουμε;

ΜΑ ΝΑ ΤΟΝ ΦΤΙΑΞΟΥΜΕ, βέβαια...

(* το κείμενο είναι προσωπική άποψη για συμβολή στον διάλογο)